

PESMI

France Pibernik

GLAS RIBE FARONIKE

In se začuden zbudim na rosni ravnini
z obrazom na rdečkastem pesku,
v zatilju zahodni močvirski zaliv,
kamor vsakih sedem let zablodijo čaplje,
poiščejo blede spomin svojih zibeli
in pozno na robu večera zagrnejo dan.

A na obalo glinaste vode
potrka glas ribe faronike,
deklice kamna in kačje pesti.
Kdo ve, v katerem dnu ji trohniijo lasje,
kdaj njena repata stopinja jezero sluti.
Vse noči liže usmiljeno vznožje gozdov
in sleherno jutro umre med plastmi kamenja,
daleč od jutranjih psalmov, daleč od rib.

Čaplje se zganejo v dan.
Gabrovo listje zvoni pred zgodnjim obredjem.

OBREŽJE GLASOV

Vsi ste tu,
na mojem obrežju:
razcevele rože, strupeni smrčki,
vsak na svojem prostoru
giblujete brazde in kremplje,
nihate senco ravnega dne
in maščujete v slednjem trenutku
odsotno ječo prisotnega molka.

Vsi ste tu,
na mojem obrežju:
med nami davna možnost:
z glasovi se bomo sporazumeli.

ŽGALNA PESEM

Naj plapolajo
slovesni zublji do konca,
naj zgori
zadnja iver dobrotne strehe,
naj utihne
zadnji klic živega bitja —
potem bo ravnina ravna,
moj glas čist.

Moja mrtva konja molčita
za belimi vrati praznine,
črni petelin,
verni sosed sončnega dne,
se dviga nad golo ognjišče
in sreba temo.

Lahka je zdaj domačija
in moje rôke ne tožijo več.
Grenki biriči
so za ovinkom se skrili
otrokovi duši.

Veder je dan
in lepo je ležati
z obrazom na toplem pepelu.

OB URI

Ni treba,
da se pelješ z glasno kočijo.

Tudi sam
prideš od reke do mesta.

Ko slovesnosti minejo,
si že tam,
nikomur nič dolžan.

ČAS ZA NAMI

Bilo je lepo takrat,
ko smo bili samo
izgnanci.

Zdaj smo stražniki
svojega taborišča.

VOJAKI CESARJA POSLEDNJEGA

Radi bi se vrnil
kakor vojaki
cesarja poslednjega.

Pa nihče ne more reči tako.
Preblizu je dan,
ko smo ubijali.

ZMAGOVAVCI

Tisoči v hladnih plasteh.
Visoko sinje bandero.
V nas breme Pirovih zmag.